

riculum sibi imminere existimaret, ideoq; & triduo ante obitum, concionem ipse ad populum, quamvis ægè, viribus iam tum languentibus, haberet: & paucis ante mortem horis de restitutione non malè speraret: pias tamen istas voces præfagium quoddam instantis vitæ termini & beatæ emigrationis fuisse, quis dubitet? de qua tantò ipsi gratulamur magis, quanto ipsum ad eam fuisse paratiorem testari potest plena consolationis & doctrinæ concio, qua die VI. Septembris ex his psalmi 116. verbis, tanquam cygnæa voce mundo huic valedixit.

*Convertere anima mea in requiem tuam,
quia dominus benefecit tibi:*

Quia eripuit animam meam de morte, oculos meos à lachrymis, pedes meos à lapsu.

Ambulabo coram domino in regione vivorum.

Ad hanc ergò sic jubente illo qui meta est vitæ nostræ, sanctorum angelorum satellitio stipata anima sancti nunc viri LOBECII nostri discessit: illic pro vitæ hujus malis, bono fruitur sempiterno: transijt quippe de labore ad otium: de expectatione ad pretium: de peregrinatione ad quietem: de morte ad vitam: de fide ad notitiam: de mundi hujus exilio ad coelestem patriam.

O te felicem LOBECII tanto bono! ô te beatum, quem mortuum vivi tantopere desiderant! Nunquam tuorum meritorum obliviscetur Ecclesia: Academia inter præceptores & lumina sua te numerabit perpetuò: Respublica te tam subito ereptum, apud posteros qui-ritabitur: Cives cineres tuos deosculabuntur; studiosi